

187

USTAWA

z dnia 12 lipca 1984 r.

zmieniająca ustawę o pracownikach urzędów państwowych.

Art. 1. W ustawie z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 20 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Urzędnik państwowy mianowany podlega okresowym ocenom kwalifikacyjnym. Oceny dokonuje kierownik urzędu, w którym urzędnik jest zatrudniony, biorąc pod uwagę opinię bezpośredniego przełożonego i przedstawicielstwa pracowniczego. Dla dokonania tej czynności kierownik urzędu może powołać komisję.”;

2) w art. 30 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Urzędnikowi państwowemu za pracę wykonywaną na polecenie przełożonego poza normalnymi godzinami pracy przysługuje według jego wyboru wynagrodzenie lub wolny czas, z tym że wolny czas może być udzielony w okresie bezpośrednio poprzedzającym urlop wypoczynkowy lub po jego zakończeniu.”;

3) w rozdziale 3 po art. 30 dodaje się art. 30¹ w brzmieniu:

„Art. 30¹. Do urzędników państwowych zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy nie stosuje się przepisów art. 4, 7 i 27 ust. 2.”;

4) w art. 48 w ust. 1 w pkt 2 po wyrazach „Kancelarii Rady Państwa” dodaje się wyrazy „Sądu Najwyższego.”;

5) po art. 49 dodaje się art. 49¹ w brzmieniu:

„Art. 49¹. Uprawnienie, o którym mowa w art. 25 ust. 2, przysługuje także w wypadku, gdy stosunek pracy na stanowisku odpowiadającym stanowisku urzędnika państwowego ustał przed dniem wejścia w życie ustawy w związku z przejściem na emeryturę lub rentę.”

Art. 2. W ustawie z dnia 15 lutego 1962 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 11, poz. 54, z 1972 r. Nr 23, poz. 166, z 1974 r. Nr 39, poz. 231 i z 1980 r. Nr 4, poz. 8) w art. 47 wyrazy „dla członków Biura Orzecznictwa oraz dla innych pracowników tego Sądu” zastępuje się wyrazami „oraz członków Biura Orzecznictwa tego Sądu”.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Szymanek*

188

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 26 czerwca 1984 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie pracowniczych urlopów wypoczynkowych.

Na podstawie art. 173 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23 i z 1982 r. Nr 31, poz. 214) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21 października 1974 r. w sprawie pracowniczych urlopów wypoczynkowych (Dz. U. Nr 43, poz. 259, z 1976 r. Nr 40, poz. 238 i z 1983 r. Nr 70, poz. 316) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 10 w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Do dni tych wlicza się również dodatkowe dni wolne od pracy, które by pracownik przepracował, gdyby w tym czasie nie korzystał z urlopu, jeżeli praca w dodatkowych dniach wolnych od pracy ma charakter stały.”;

2) po § 10 dodaje się § 11 w brzmieniu:

„§ 11. 1. Wynagrodzenie za czas urlopu według składników wynagrodzenia określonych w § 7 można także ustalać mnożąc wynagrodzenie za jeden dzień urlopu przez liczbę dni urlopu.

2. W przypadku określonym w ust. 1 wynagrodzenie za jeden dzień urlopu ustala się dzieląc podstawę wymiaru przez liczbę kalendarzowych dni roboczych, za które pracownikowi przysługiwało wynagrodzenie w okresie, z którego została ustalona podstawa wymiaru.

3. Do dni roboczych, o których mowa w ust. 2:

- 1) wlicza się przepracowane niedziele i święta, jeżeli pracownik w zamian za tę pracę otrzymał inne dni wolne od pracy,
 - 2) nie wlicza się dni, za które pracownik otrzymał zasiłek z ubezpieczenia społecznego, dni urlopu wypoczynkowego oraz dni innej nieobecności w pracy, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie.
4. Do dni roboczych, o których mowa w ust. 2, wlicza się dodatkowe dni wolne od pracy.
 5. Pracownikom zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy tylko w niektórych dniach tygodnia lub miesiąca do liczby dni, o których mowa w ust. 2, wlicza się dni nie przepracowane w związku z obowiązującym pracownika rozkładem czasu pracy.”;
- 3) w § 20:
- a) w ust. 1 dodaje się pkt 2 w brzmieniu:
 - „2) do niektórych dni wolnych od pracy nie stosuje się przepisu § 11 ust. 4.”;
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

- „2. Zakład pracy może ustalić, jeżeli jest to uzasadnione rozkładem czasu pracy, systemem wynagradzania lub innymi ważnymi przyczynami, że wynagrodzenie za czas urlopu według składników wynagrodzenia określonych w § 7 oblicza się odmiennie niż według zasad przewidzianych w § 10 i 11, a w szczególności na podstawie przeciętnego wynagrodzenia za 1 godzinę pracy lub według innych zasad zapewniających za czas urlopu wynagrodzenie, jakie by pracownik otrzymał, gdyby w tym czasie pracował; zakład pracy może również ustalić, że niektóre zmienne składniki wynagrodzenia, wypłacane za okres nie dłuższy niż 1 miesiąc, uwzględnia się w wynagrodzeniu za czas urlopu na zasadach określonych w § 14.”;

c) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

- „3. Zasady obliczania wynagrodzenia za urlop, o których mowa w ust. 2, mogą dotyczyć części zakładu pracy lub określonej grupy pracowników.
4. Zasady obliczania wynagrodzenia za urlop, o których mowa w ust. 2, powinny być szczegółowo określone w regulaminie ustalonym przez kierownika zakładu pracy w porozumieniu z właściwym organem zakładowej organizacji związkowej.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: S. Gębala

189

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 czerwca 1984 r.

w sprawie zasad i trybu korzystania przez osoby otrzymujące zasiłki z Państwowego Funduszu Aktywizacji Zawodowej ze świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia.

Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1983 r. o Państwowym Funduszu Aktywizacji Zawodowej (Dz. U. Nr 75, poz. 334) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby otrzymujące zasiłki na podstawie ustawy z dnia 29 grudnia 1983 r. o Państwowym Funduszu Aktywizacji Zawodowej (Dz. U. Nr 75, poz. 334) uprawnione są do korzystania ze świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia na zasadach ustalonych dla pracowników.

2. Członkowie rodzin osób, o których mowa w ust. 1, pozostający na ich wyłącznym utrzymaniu, korzystają ze świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia na zasadach ustalonych dla członków rodzin pracowników,

§ 2. 1. Dowodem uprawniającym do otrzymania świadczeń, o których mowa w § 1, jest:

- 1) dla osób, o których mowa w § 1 ust. 1 — zaświadczenie właściwego terenowego organu administracji państwowej o właściwości szczególnej, wykonującego pośrednictwo pracy, wydane z ważnością:
 - a) na jeden miesiąc od daty wystawienia — dla osób pozostających bez pracy z powodu braku odpowiedniej propozycji pracy,
 - b) na okres udokumentowanego uczestniczenia w przygotowaniu zawodowym — dla osób pozostających bez pracy i uczestniczących w przygotowaniu zawodowym,